בס"ד

א וועכנטליכע בלעטל ארויס געגעבן דורך בני אמונים

וכל מאמינים

בני אמונים

269 פרשת פקודי תשע"ט

מאוצרות אמונים

פערל ווערטער איבער אמן און תפילה אין די פרשה

דער אויבישטער ווארט אויף די אידן...

"אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת" (לח כא)

"'המשכן משכן' - שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהן של ישראל" (רש"י).

חז"ל זאגן (תנד"א רבא לא): "דער אויבישטער ווארט אויף די אידן זיי זאלן תשובה טוהן, מער פון וואס א טאטע ווארט אויף זיין זון און א פרוי אויף איר מאן זיי זאלן זיך צוריק קערן, ווייל ער וויל זיי אויסלייזן און אויפבויען פאר זיי די בית המקדש וואס וועט קיינמאל נישט חרוב ווערן".

שרייבט אויף דעם **רבי חיים פאלאג'י**:

"ווען איך ליין די טייערע ווערטער, קומען טרערן פון מיינע אויגן. וויאזוי קען זיין אז דער אויבישטער דער מלך הכבוד, זיצט און ווארט אויף אונז מיר זאלן תשובה טון כדי ער זאל קענען פאר אונז טון א טובה - דאס בעסטע וואס איז שייך אויף דער וועלט - און יעדער איינער איז באשעפטיגט מיט וואס ער וויל און קיינער טראכט נישט אריין אז עס איז שוין געקומען די צייט וואס מ'דארף אויסרופן: נלכה ונשובה אל ה'...".

'מועד לכל חי' טו ג

בויען די משכן מיט שמחה

"וְאֶת הָאֶלֶף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וָוִים לָעַמּוּדִים וְצִפָּה רָאשֵׁיהֶם וְחִשַּׁק אֹתָם" (לח כח)

"משנגמרה מלאכת המשכן, אמר להם [משה] בואו ואני עושה לפניכם חשבון... עד שהוא יושב ומחשב שכח באלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל מה שעשה ווים לעמודים... האיר הקב"ה עיניו וראה אותם עשויים ווים לעמודים, אותה שעה נתפייסו כל ישראל על מלאכת המשכן" (שמו"ר נא ו).

פארוואס האט משה נישט געשריבן די חשבון בשעת'ן בויען דעם משכן?

מ'קען עס ערקלערן לויט וואס עס ווערט דערציילט אויף **הנצי"ב פון וואלאזין**, איינמאל זענען געקומען צו אים איינוואוינער פון א געוויסע שטאט און אים געבעהטן א עצה: מיר האבן אנגעהויבן בויען א גרויסער שול ווען מיר האבן א געוויסע סומע געלט; ווען מיר האבן געלייגט די יסודות האבן מיר נאכאמאל געמאכט די רעכענונג און מיר האבן געזעהן אז די געלט וואס מיר פארמאגן וועט נישט זיין גענוג צו בויען אזא גרויסע געביידע. מיר ווילן צו ווארפן וואס מיר האבן געבויעט כדי עס פארקלענערן - מיר מעגן אזוי טון?

האט זיי דער הנצי"ב געענטפערט:

אויב ענק ווילן מיך הערן, לאזט אפ ענקערע חשבונות; טוט פארזעצן מיט א תמימות די בוי ארבעט, און פון הימל וועט מען ענק זיכער העלפן ענק זאלן עס קענען ענדיגן לויט די פריערדיגע פלענער. און בדרך צחות האט ער צוגעלייגט אז אויף דעם האבן חז"ל געזאגט (מגילה כח ב): "בית הכנסת שמחשבין בו חשבונות... לסוף שילינו בו מת..." - די ענדע פון די וואס רעכענען די הוצאות אין די צייט וואס זיי בויען א שול וועט זיין אז זייער ארבעט וועט זיך אפשטעלן, און די פלאץ וועט זיין פוסט און ליידיג, פאסיג פאר נעכטיגן דארט טויטע.

לויט דעם קען מען זאגן, אז ווען משה האט זיך באשעפטיגט מיטן בויען דעם משכן האט ער געוואלט עס זאל געבויעט ווערן מיט א שמחה און א ברייטע הארץ, וועגן דעם האט ער זיך אפגעהאלטן פון זיך באשעפטיגן מיט רעכענונגען וואס קען צוברענגען צו א פרעשע און א אנגעצויגנקייט.

'גיא חזיון' [פון רב"צ פענדלער]

רזי אמונים

רמזים פון אמן אין די פרשה

'אמן' ראטעוועט פון קללות

"וַיְרַקְּעוּ אֶת פַּחֵי הַזָּהָב" (לט ג)

"'פחי' איז בגימטריה 'צח', דאס זענען די צ"ח קללות פון פרשת כי תבוא" ('תוספות השלם' עמ' רלה).

די ראשי תיבות פון דער פסוק: "וַיְרַקְּעוּ אֶת פַּחֵי הַזָּהָב" - זענען גימטריה 92, אזוי ווי די גימטריה פון 'אמן' [מיטן כולל], ווייל אין זכות פון ענטפערן אמן ווערט מען געראטעוועט פון די צ"ח קללות.

'נפלאות מתורת ה" עמ' לא

מקיים געווען די מצוות אויך נאכן בויען די משכן

"וַתֵּכֶל כָּל עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה'" (לט לב)

טייטש **רבי שלמה קלוגער**:

דער פסוק איז משבח דאס אידישע פאלק, אז אויך נאכן בויען די משכן וואס זיין אויפגאבע איז מכפר זיין אויף זייערע זינד - אזוי ווי מיר זאגן אין די הגדה של פסח: "ובנה לנו את בית הבחירה לכפר על כל עוונותינו" - האבן זיי נישט נאכגעלאזט פון צו מקיים זיין די מצוות, נאר: "וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה'".

'אמרי שפר'

א גוטע צייכן פארן ציבור ווען דער ש"ץ האט נישט קיין גרייז

"וַיַּרְא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' כֵּן עָשׂוּ וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה" (לט מג)

דער 'חתם סופר' טייטש:

אין מסכת ברכות (לד ב) זאגן די חכמים אז א שליח ציבור וואס האט געהאט א טעות ביים דאווענען, איז עס א שלעכטע צייכן פאר די וואס האבן אים געשיקט, ווייל 'שלוחו של אדם כמותו'. לויט דעם קען מען זאגן אז א שליח ציבור וואס זיין דאווענען קומט אים אן ווי עס דארף צו זיין איז עס א גוטע סימן פאר די וואס האבן אים צוגעשיקט. ווען משה האט געזעהן די הצלחה אין די ארבעט פון די וואס בויען די משכן - "וַיַּרְא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה'", האט ער פון דעם פארשטאנען א אויך די אידן וואס האבן זיי געשיקט האבן געברענגט זייער נדבה לשם שמים, וועגן דעם: "וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה".

'תורת משה'

"וישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם"

"וַיַּרְא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' כֵּן עָשׂוּ וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה" (לט מג)

"אמר להם: יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם [=במשכן שהקמתם], 'ויהי נועם ה' אלקינו עלינו...' (תהילים צד יז)" (רש"י).

פארוואס האבן די אידן געדארפט צוקומען צו די ברכה, מ'האט דאך שוין געהאט א הבטחה (לעיל כה ב) אז ווען מ'וועט בויען דעם משכן פאר ה' וועט ער קומען דארט רוהען - "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"?

זאגט **רבינו אברהם בן הרמב"ם**:

די ברכה איז נישט געווען אויף די משכן, נאר אויף די פריוואטע ענינים פון די אידן, אז אין אלע זייערע אייגענע מעשים וועט רוהען די שכינה, און אזוי ווי דער נוסח וואס מיר זאגן ביי די 'מי שברך' ווען איינער איז עולה לתורה: "וישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיו".

לייגט צו **רבי לוי בן גרשום - הרלב"ג** וועגן דעם האט משה רבינו דוקא יעצט זיי געוואונטשן מיט די ברכה, ווייל "עס איז ראוי פאר א מנהיג זאל וואונטשן די וואס ווערן געפירט דורך אים ווען זיי פאלגן אים, כדי זיי זאלן האבן מער חשק אים צו פאלגן".

'פירוש ר"א בן הרמב"ם'; 'פירוש רלב"ג על התורה'

א געוואלדיגע תקנה אויף 'אמן' מיט כוונה

שב"ק ב' אדר איז דער יארצייט פונעם הייליגן מקובל רבי **מאיר הכהן פאפירש** זיע"א פון די גורי האר"י הקדוש, און דער בעל 'אור צדיקים'. אין זיינע הייליגע ספרים האט ער אסאך מעורר געווען איבער דעם חיוב פון אינזין האבן ביים ענטפערן 'אמן', און שרייבט אפילו אז אויף איין אמן וואס איז געזאגט געווארן אן קיין כוונה דארף מען טון א גרויסע תשובה.

אין זיין ספר 'אור צדיקים' (אשר יצר ב) טוט ער פארשלאגן א געוואלדיגע תקנה וואס קען העלפן אויף דעם, און אזוי איז זיין לשון:

"יעדער מענטש זאל האבן אזא צעטל אין זיין סידור אדער אויפן וואנט זאל עס הענגען, און אזוי זאל ער זאגן ווען ער הייבט אן דאווענען:

'רבונו של עולם, גלוי וידוע לפניך שאני בשר ודם, ואין בי כח לכוון כוונת אמן כראוי, בכן יהי רצון מלפניך שתהא עולה כוונת אמן שלי עם כוונת אמן מאותם השרידים היודעים לכוון עניית אמן כראוי'".

ברכות השחר: אויפן קול מיט כוונה מיט א חברותא.

תענה אמונים

פנינים וביאורים
על 'ברכת המזון'

די ברכה 'בונה ירושלים' (אריינפיר)

די ברכה פון של דוד און שלמה

די דריטע ברכה פון ברכות המזון איז די ברכה 'בונה ירושלים'. די ברכה איז פארפאסט געווארן דורך דוד המלך און זיין זוהן שלמה, אזוי ווי עס שטייט אין גמרא (ברכות מח ב): "דוד מיט שלמה האבן מתקן געווען 'בונה ירושלים' - דוד האט מתקן געווען 'על ישראל עמך ועל ירושלים עירך', און שלמה האט מתקן געווען 'על הבית הגדול והקדוש'".

דער אבודרהם ברייטערט עס אויס און ערקלערט: אין תורה שטייט נישט קלאר וואו איז דער פלאץ וואס השי"ת האט דארט אויסדערוועלט צו מאכן דארט רוהען זיין נאמען, אבער אין די צייטן פון דוד המלך, ווען ירושלים איז אויסדערוועלט געווארן פון גאנץ ארץ ישראל אלץ א פלאץ וואו דארט וועט געבויעט ווערן די בית המקדש, האט ער מתקן געווען די געבעהט: "על ישראל עמך ועל ירושלים עירך". אבער אין זיינע צייטן איז נאכנישט געבויעט געווארן די בית המקדש, וועגן דעם נאר אין די צייטן פון זיין זון שלמה, ווען מ'האט שוין געבויעט דעם בית המקדש, האט שלמה צוגעשטעלט די בקשה: "על הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו".

בית המקדש - איז דער מקור פון פרנסה

די פארבינדונג צווישן בענטשן און די בקשה אויף די אויפבוי פון ירושלים ערקלערט מען אזוי: אין גמרא (ברכות מח ב) דרש'נט מען דעם חיוב פון דערמאנען ירושלים ביים בענטשן פון דעם פסוק (דברים ח י): "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ" - "'הטובה' - דאס איז 'בונה ירושלים', און אזוי שטייט (שם ג כה): 'הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנֹן'". לכאורה דארף מען פארשטיין, אז מ'קוקט אריין דארט אין די פסוקים פריער און שפעטער זעהט מען אז דער פסוק רעדט פון א גשמיות'דיגע שפע וואס איז פארהאן אין גאנץ ארץ ישראל, און וואס האט דאס א שייכות דווקא מיט ירושלים?

נאר מ'קען עס פארשטיין מיט די משנה (סוטה מט א) וואס זאגט: "מיום שחרב בית המקדש - אין יום שאין בו קללה, ולא ירד הטל לברכה, וניטל טעם הפירות...". זעהט מען אז דער מקור פון די שפע וואס איז געווען אין ארץ ישראל, איז געקומען פון ירושלים און פון די בית המקדש, און דורך דעם פארשטייט מען די פארבינדונג צווישן די ברכה 'בונה ירושלים' מיט אונזער בקשה אויף א ברייטע פרנסה, ווייל דער מקור פון פרנסה איז אין ירושלים ('נתיבות עולם' [למהר"ל] נתיב העבודה יח; 'יצפנני בסכה' [לרי"פ גאלדוואסער] עמ' נב).

דער געדאנק ווערט אויך דערמאנט אין 'שפת אמת' וואס לייגט אויך צו אז לויט די בענקעניש און די זארג וואס דער מענטש האט אויפן חורבן בית המקדש און זיין אויפבוי, אזוי וועט ער זוכה זיין אין גלות שפירן אביסל פון די שפע וואס איז געווען אין די צייטן פונעם בית המקדש, און דאס איז דער ענין פארוואס מ'האט מתקן געווען דאווענען אויפן אויפבוי פון ירושלים אינמיטן בענטשן ('שפת אמת' עקב תרמ"ח).

די רוחניות איז אנגעהאנגען אין ישוב הדעת

דער בעל 'אהבת ישראל' פון וויזשניץ האט זיך געוואונדערט אויף די סדר פון די ברכה; אין אנהויב בעהטן מיר אויף גאר דערהויבענע רוחניות'דיגע זאכן - ער זאל רחמנות האבן אויף דאס אידישע פאלק, אויף ציון און ירושלים, און עס זאל אויפגעבויעט ווערן די בית המקדש, אבער שפעטער גייען מיר אריבער בעהטן אויף פרנסה וכלכלה וואס זענען גשמיות'דיגע זאכן; די סדר פון די וועלט איז צו בעהטן פריער אויף א קליינע זאך און נאכדעם אויף א גרויסע, און דא זעהן מיר פארקערט?

האט דער וויזשניצער רבי עס ערקלערט מיט א משל: א קראנקער אויף די לונגען איז געקומען צום דאקטער. ווען דער דאקטער האט צוגעזעהן זיין שווערן צושטאנד האט ער באפוילן ער זאל פארן אויף א פלאץ ווי דארט איז דא ריינע לופט, דארט זאל ער עסן פיינע עסן און אכטונג געבן ער זאל זיך גוט אויסרוהען. אויב ער וועט פאלגן זענען דא גוטע שאנסן ער זאל צוריק געזונט ווערן.

בעפאר ער איז ארויס פון זיין צימער, האט דער דאקטער באמערקט ווי דער קראנקער האט א וואונד מיט אייטער אויף זיין פוס, און האט שנעל באפוילן ער זאל נישט פארן ביז די וואונד וועט זיך פארהיילן. און האט ערקלערט: די וואונד אליין איז נישט געפערלעך, אבער איך ציטער טאמער וועט דער קראנקער פארן ווען ער האט נאך די וואונד אויף זיין פוס, וועט ער דארט נישט האבן קיין רואיגקייט וואס עס פעלט אים וויכטיג אויס צו זיין רפואה. וועגן דעם האב איך אים געהייסן ער זאל פריער זעהן די וואונד זאל זיך פארהיילן און נאר נאכדעם זאל ער פארן.

אזוי אויך לענינינו; מיר ווייסן אז די אמת'דיגע רפואה פאר אונזער זעהל וועט נאר זיין ווען מיר וועלן זוכה זיין צו די גרויסע רוחניות'דיגע בקשות אויף וואס מיר בעהטן שוין אזויפיל יארן, אבער מיר ווייסן דאך דער אמת, אז אין די צייט וואס די זארג פון פרנסה מוטשעט אונז אפ, איז שווער צו קאנצענטרירן אונזער מוח מיר זאלן זיך בענקען אויף הייליגע און דערהויבענע זאכן, אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין מא ב) אז 'דקדוקי עניות' זענען איינס פון די זאכן וואס זענען 'מעביר את האדם על דעתו ועל דעת קונו', וועגן דעם דארפן מיר צוזאם שטעלן אונזערע רוחניות'דיגע בקשות מיט די בקשה אויף פרנסה, ווייל דאס איז אויך מיט די ציל מיר זאלן קענען דערגרייכן צו מער העכערע רוחניות'דיגע השגות צוזאמען מיט א רואיגקייט ('קדוש ישראל' ח"א עמ' קכח).

בעהטן אויף ירושלים אויך ווען מ'האט פון אלעם גוטן

עס זענען דא וואס ערקלערן אויף א אנדערן וועג די סיבה פארוואס מיר בעהטן אויף פרנסה דווקא אין די ברכה פון בונה ירושלים:

אויב א ארימאן וואס האט נישט וואס צו עסן און פלאגט זיך אויף זיין טאג טעגליכע לעבן בעהט אויפן אויפבוי פון ירושלים, קען מען טראכטן אז זיין כוונה איז נישט צוליב דעם אויבערשטנ'ס כבוד, נאר זיין ארעמקייט און זיין ענגשאפט ברענגען צו ער זאל דאווענען אויף דעם כדי אויף דעם וועג וועט ער באפרייט ווערן פון זיינע פריוואטע צרות. צוליב דעם שטעלן מיר צוזאם די בקשה אויף עסן און אויף ירושלים אין איין ברכה, צו זאגן: אויך ווען השי"ת וועט אונז געבן א לעבן פון א ברייטע פרנסה און הרחבת הדעת, וועלן מיר נישט אויפהערן פון צו בעהטן: "ובנה ירושלים". אויף דעם איז געזאגט געווארן אין תהילים (קלז ו): "אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", ווייל די אמת'דיגע בענקענישן אויף ירושלים זעהט זיך אן דווקא אין די טעג ווען עס איז גוט פארן מענטש ('פיטט'א דאורייתא' [פון רבי עזריאל דוד פאסטאג] עמ' קמו).

מעשה אמונים

א וועכנטליכע ערציילונג
אויף אמן און תפילה

א וואונדערליכער נס ביי די קבר פון אהליאב בן אחיסמך

דער גאון און צדיק רבי אהליאב חיון שליט"א, דער רב פון די 'שפירא' געגנט וואס איז אין דרום תל אביב, איז באקאנט שוין צענדליגע יארן אלץ א תורה'דיגער און א הלכה'דיגע פערזענליכקייט, און אלץ א מוסטער פאר אסאך וואס גענישן פון זיין ליכטיגקייט. אין לויף פון די סאך יארן וואס ער דינט אויף זיין אמט, האט ער זוכה געווען מקרב זיין אסאך אידן און אויפטון אז זיי זאלן מקבל זיין אויף זיך דעם עול מלכות שמים, מיט זיין שיינע אויפפירונג און מיט זיינע דברי תורה וואס קומען ארויס פון טיפן הארץ און דרינגען אריין אין די טיפענישן פון די הערצער פו די צוהערער.

נישט אסאך ווייסן איבער די מקור פון זיין אינטערסאנטן נאמען - 'אהליאב', אבער פון א שמועס וואס מיר האבן אפגעהאלטן מיט זיין פאמיליע זאלן זיין געזונט ווערט מען געוואר אז אונטער די ספעציעלע נאמען באהאלט זיך א אינטערסאנטער ערציילונג, וואס קען ווארפן א ליכטיגקייט אויף די מיסטעריע.

דער באקאנטער גאון רבי יעקב עדס זצ"ל, פון די חכמי ישיבת 'פורת יוסף' האט משדך געווען די מוטער פון הרב חיון, די צדיקת מרת רחל ע"ה וואס איז שוין געווען גאנץ אלט, מיט א איד א אלמן, א תלמיד חכם און א ערליכער מיטן נאמען רבי חיים חיון זצ"ל, וואס אין יענע צייט איז ער שוין געווען גאר אלט. די פאר-פאלק האבן זיך באזעצט אין די אלט-שטאט ירושלים, און נאך א יאר פון די חתונה איז פאר זיי געבוירן געווארן א טאכטער שתחי'.

די עלטערע עלטערן וואס האבן זייער שטארק געוואלט זוכה זיין צו א בן זכר, האבן גדאווענט אויף דעם מיט זייער גאנצן כח, אבער ווען עס זענען אדורך ארום זעקס יאר פון ווען זייער גרויסע טאכטער איז געבוירן געווארן און זייער וואונטש איז נאכנישט ערפילט געווארן, האט די מאמע די צדיקת באשלאסן טון צו די זאך.

ווי עס איז באקאנט, איינער פון די וואס האבן געבויעט דעם משכן איז געווען אהליאב בן אחיסמך פון שבט דן, דער וואס צוזאמען מיט בצלאל בן אורי האבן אויסגעפירט די ארבעט וואס משה רבינו עליו השלום האט אויף זיין ארויפגעלייגט, בויען א משכן פאר די שכינה צווישן די אידן.

לויט א פריערדיגע קבלה איז די קבר פון אהליאב בן אחיסמך - וואס ווערט אנגערופן צווישן די דארטיגע איינוואוינער מיטן נאמען 'סוג'וד' - אויפן שפיץ בארג גא'בעל ריחן וואס געפינט זיך אין דרום לבנון, א וועג פון ארום א האלבע שעה פון די שטאט צידון. אין יענע יארן איז די הייליגע ציון געווען באקאנט צווישן די אידן און גוים צוזאמען, איבערהויפט צווישן די גליל און דרום לבנון איינוואוינער, אלץ א פלאץ ווי מ'קען דארט פויעלן געוואלדיגע ישועות. אין די פריערדיגע רייזע-ביכער קען מען טרעפן אינטערסאנטע באשרייבונגען איבער די וואונדערליכע ניסים וואס זענען געשעהן ביים קבר פונעם צדיק. אויף דעם איז עדות דאס וואס אין יענע טעג האבן אסאך פון די גליל מענטשן געטראגן די נאמען 'אהליאב' אזוי ווי דער נאמען פונעם צדיק וואס דורך אים זענען זיי געהאלפן געווארן.

די אידן אין צידון פלעגן אסאך גיין אויפן קבר אין לויף פון א גאנץ יאר, אבער די ארץ ישראל'דיגע אידן פלעגן דארטן איבערהויפט ארויף גיין אין די טעג פון ספירת העומר, אלץ א טייל פון די לאנגע רייזע וואס זיי האבן געמאכט אויפן וועג קיין מירון, זיך משתטח זיין אויף די קבר פון רבי שמעון בר יוחאי. אין די טעג זענען דארט געווען אסאך אידן, אנדערשט פון א גאנץ יאר, וואו דעמאלטס איז דער וועג צום קבר געווען זייער שווער.

אבער קיין שום שוועריקייט האט נישט אפגעהאלטן פון די מוטער די צדקנית וואס האט זייער געגלוסט האבן א יונגל וואס זי וועט אים ערציעהן צו תורה און יראת שמים, און זי האט באשלאסן זיך ארויסלאזן אויף דעם לאנגן און שווערן וועג, ביז צו די קבר פון אהליאב בן אחיסמך, כדי צו דאווענען אויף זיין ציון זוכה זיין צו א יונגל.

נאך זיך שלעפן א לאנגע וועג האט זיך ענדליך אנטפלעקט די הייליגע ציון אקעגן אירע אויגן, און זי האט זיך געאיילט משתטח זיין אויפן קבר, ווען זי גיסט אויס איר הארץ און דאוונט מיט טרערן אז השי"ת זאל איר העלפן מיט א יונגל. אין איר תפילה האט זי אויך צוגעזאגט אז אויב זי וועט זוכה זיין צו א יונגל, וועט זי אים א נאמען געבן נאכן צדיק, און אויך, אז זי וועט אים ברענגען צום קבר ווען ער וועט שוין אביסל גרויס ווערן.

אין יענע צייט זענען די עלטערן אריבער וואוינען קיין טבריה, און ארום א יאר נאכדעם האט פאסירט די וואונדערליכע נס; טראץ זייער עלטער האט זיי זוכה געווען צו א זון, און זיי האבן אים א נאמען געגעבן 'אהליאב' אזוי ווי זיי האבן צוגעזאגט. זייענדיג אין א יונגע עלטער איז ער געווארן א יתום פון זיין פאטער וואס איז שוין געווען זייער אלט, און א שטיקל צייט נאכדעם האט אים זיין מאמע די אלמנה גענומען און געגאנגען מיט אים דעם לאנגן און שווערן וועג ביז צידון, מקיים זיין איר נדר וואס זי האט צוגעזאגט, אים ברענגען פארן צדיק.

די משפחה מיטגלידער לייגן צו און דערציילן:

ווען דאס קינד איז אלט געווען ארום פיר יאר האט ער נאכנישט געקענט ארויסזאגן אפילו איין ווארט פון זיין מויל. די זאך האט זייער ווייי געטון פאר די מוטער, וואס אין אירע אויגן האט זי אים שוין געזעהן שטייגן אין תורה. די מוטער איז געגאנגען בעהטן א עצה פון איינעם פון די גרויסע רבנים פון טבריה, וואס האט איר געראטן ארויף גיין מיטן קינד צו די קבר פון דער תנא שמעון הצדיק וואס איז באקאנט פאר א פלאץ וואס איז מסוגל פאר ישועות.

דאס איז געווען אין די תקופה וואס די שווערדן פון די אראבער פון די גליל געגנט האבן געוועלטיגט אין די גאסן, די וועגן זענען געווען בחזקת סכנה, אבער די מאמע האט נישט געטראכט צוויי מאל, זי האט גענומען איר זון און זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג קיין ירושלים, צו די מערה פון שמעון הצדיק. ווען זי איז דארט אנגעקומען האט זי זיך משתטח געווען אויפן ציון פונעם צדיק ווען פון אירע אויגן רינען טרערן און זי דאוונט צו השי"ת ער זאל שענקען איר זון דעם כח צו רעדן כדי ער זאל קענען א גאנץ לעבן לערנען די תורה, ללמוד וללמד, לשמור ולעשות.

אין די צייט וואס די מוטער האט אויסגעגאסן איר הארץ אין די מערה, האט דער קליינער יונגעלע אנגעהויבן שפאצירן ארום די מערה, אינדרויסן פון די מערה איז געשטאנען א אראבער און האט פארקויפט לעכט פאר די וואס ווילן אנצינדן א לעכט פאר די נשמה פונעם צדיק, די פרייז פון יעדע לעכט איז געווען א 'מיל', און דאס קינד האט געקוקט מיט א קינדערישע נייגעריגקייט אויפן אראבער וואס האט אויסגערופן: "א ליכט פאר א מיל, א ליכט פאר א מיל...".

און פלוצלינג האט אנגעכאפט א ברען פארן קינד און עס האט זיך ערוועקט אין אים א חשק אנצינדן א לעכט פאר די נשמה פונעם צדיק; ער איז שנעל אראפ אין די מערה, דארט איז געשטאנען זיין מאמע פארטיפט אין איר דאווענען, ער האט געצויגן איר קלייד און זי האט זיך אויסגעדרייט צו זיין ריכטונג און איז איבערראשט געווארן צו הערן ווי ער זאגט: "א לעכט פאר א מיל, א לעכט פאר א מיל...", ווען ער ווייזט מיט זיין פינגער אויפן טישל פונעם אראבער וואס פארקויפט די לעכט.

אויך יעצט איז איר תפילה אנגענומען געווארן. די ווארט 'לעכט' איז געווען דאס ערשטע ווארט וואס דער קינד האט ארויסגערעדט אין זיין לעבן. אין די מח פון די גערירטע מאמע איז באלד ארויף געקומען אלץ א גוטע סימן דער פסוק (משלי ו כג): "נר מצוה ותורה אור", און אין הארץ האט זי פארשטאנען אז השי"ת האט אזוי צוגעפירט כדי איר מבשר זיין אז איר זון וועט אויסוואקסן א גרויסער תלמיד חכם וואס די תורה וועט אים באלייכטן זיין וועג.

צוליב די חינוך פון איר זון איז די מוטער די אלמנה צוריק וואוינען אין די אלט-שטאט ירושלים, דארט האט זי זיך באזעצט נאנט צו די ישיבה 'פורת יוסף', און פון יענעם טאג און ווייטער האט זי אוועק געגעבן איר גאנצן לעבן צו ערציעהן איר בן יחיד'ל צו תורה און יראת שמים, ווען זי מוטיגט אים מיט ווערטער און מיט מעשים ער זאל זיך דרייען נעבן די תלמידי חכמים און די מקובלים און זיך לערנען פון זייערע וועגן.

אירע האפענונגען און אירע תפילות האבן איר נישט אנטוישט, און בעפאר זי איז נפטר געווארן, האט די צדיקת מרת רחל ע"ה זוכה געווען צו זעהן ווי איר זון דער בחור לערנט בהתמדה מיט די רבנים פון ישיבת 'פורת יוסף', ווען ער רירט זיך נישט אוועק פון דעם באקאנטן ראש ישיבה רבי עזרא עטייה זצ"ל, און דער באקאנטער מקובל רבי יצחק אלפייה זצ"ל. און נאכדעם האט ער אויך זוכה געווען נאנט ווערן צו מרן החזון איש זצ"ל און צו נאך גדולי ישראל וואס האבן אים שטארק געשעצט און מכבד געווען.

געהערט פון די פאמיליע
מיטגלידער שליט"א

shay עיצובים